

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” (Mat. 6, 21.)

Comorile cele adevărate ale omului sunt în inima lui. Degeaba vom avea oricât de mult aur și pietre scumpe în viața aceasta, ele nu ne vor face mai bogați, dacă nu este bogat sufletul nostru. Iar bogățiile sufletului sunt gândurile lui cele bune: dragostea lui Dumnezeu, a deaproapelui și inima cea smerită.

Iar bogățiile și comorile lumii nici nu pot să ne facă fericiți, căci fericirea consistă în cunoștința, că facem ceea ce trebuie să facă un om chiar dacă în urma facerii binelui ar trebui să suferim în trupul și în bogățiile noastre lumești.

Că ale lumii comori nu fericesc pe nimeni, o știau chiar și păgânii de dinainte de Hristos. Herodot, înainte de nașterea Dlui cu aproape cincisute de ani, ne povestește, cum înțeleptul Solon, i-a arătat bogatului rege al Persilor, lui Crösus, că bogăția lui nesfârșit de mare încă nu-l face fericit; însă un simplu muritor, dacă este plin de virtute și moare în această stare, poate să ajungă la aceasta. Cel mai bogat rege înainte de moarte nu se poate numi fericit, că o viață întreagă are multe zile și în fiecare zi poate să-l ajungă nenorocirea. Bogăția nu numai, că nu-l face mai fericit, ci îl face mai nefericit pe om, spune Solon, căci bogatul va avea de învățat multe din paguba sa și nu este atât de sănătos . . .

Câți oameni sunt, cari se numesc creștini și nu au ajuns cu sufletul lor la înțelepciunea lumii păgânești! Câți sunt cari nu văd, că bogăția singură nu ne face fericiți,

pentru că foarte ușor se poate pierde, că bogăția, prin relele ce ni le aduce, ne oprește chiar dela fericire.

Dar cât de mare este deosebirea între învățătura creștinească și înțelepciunea minții omenesti, care o vedem la înțeleptul Solon!

Înțeleptul de dinainte de Hristos vede, că sunt trecătoare bunurile lumii și fără de mare preț, care pot să strice chiar fericirea pământească. Dl. Hristos însă ne arată nu numai deșertăciunea comorilor lumești ci și a fericirii din această lume, pune înaintea ochilor nostri măreția comorilor sufletului, care le vom câștiga prin virtute!

Fericirea arătată de Solon este trecătoare și mărginită întocmai ca bogățiile lumii; iar fericirea arătată de Domnul Hristos, este vecinică și nu are margini! Fericirea cea mai mare pe care o vede înțeleptul consistă în câștigarea vrednicilor pentru urmași; iar fericirea la care ne cheamă Dl. Hristos, este câștigarea vrednicilor înaintea lui Dumnezeu!

Comoara noastră este în inima noastră.

Bogăția noastră ni o dă sufletul care l-am îndreptat către Dumnezeu. Sufletul îndreptat spre bogățiile lumii se lipește de ele și pierе, precum au pierit și vor pieri și toate bogățiile lumii. Pierе săpat de furi pentru pedeapsă vecinică, în locul bucuriei fără de margini pentru care a fost creat, în vederea față 'n față a lui Dzeu, a comoarei noastre neprețuite.

Să recunoaștem această comoară a noastră, pe Dumnezeu și împărăția Lui, ca inimile noastre să rămână în veci legate de El și de voința Lui, singura fericire adevărată.

Maria, mama îndurerată.

Când postul mare bate la ușile noastre, când vine vremea să ne cugetăm mult și bine la suferințele dulcelui Mântuitor și la motivul lor, la păcatele noastre, — atunci trebuie să ne gândim și la durerea prea Sfintei Fecioare, care e inseparabilă de suferința enormă a Răscumpărătorului. Și gândindu-ne la aceasta, nu putem ca să nu o admirăm pe Maria, care a purtat dela Bună-vestire până la Inviere durerea cea mai arzătoare în inima ei. Când i-a fost vestită întruparea Mântuitorului, ea, ca o fată din familia lui David, crescut cu grijă în spiritul profeților, imediat a trebuit să-și amintească de suferințele ce îl așteaptă. Și cu demnitatea de a fi mama Domnului, a acceptat și suferința de a fi mama Răstignitului.

Suferința aceasta, cred, că a fost mai crudă, decât drumul la Viflaim, decât de a fi gonită dela porțile oamenilor, decât nașterea în grajdul animalelor, decât pierderea Pruncului, a fost mai crudă decât chiar aceea ce a simțit, când și-a văzut Fiul batjocorit, bătut, ducându-și crucea și răstignit, — pentru că a izvorit din memoria și imaginația ei, care au făcut să trăiască în fiecare moment acele întâmplări îngrozitoare, din care a încolțit fericirea noastră. Din memorie a izvorit chinurile atroce a Sfintei Fecioare, căci ea totdeauna și-a adus aminte de prorociile și a știut, că unicul său Fiu are să pătimească peste marginile posibilităților omenești. Ce ar face o mamă dacă ar ști, că fiul său trebuie să moară la treizecișitrei de ani? Cred că nici o ființă femească n'ar putea suporta asemenea chin. S'ar revolta, ar înnebuni, sau ar deveni rea, învidiând dela toți viața, care dela scumpul ei fiu are să fie încurând luată. Și aici este vorbă de moarte normală, nu de moarte, căreia i-au dat loc chinurile cele mai cumplite. Și Sf. Maria pe lângă aceste suferințe i-a zâmbit Fiului său sfânt și lumii întregi. Nu s'a revoltat, a rămas bună și cu ochii înlăcrimați, cu buzele dureros zâmbitoare a mers înainte spre neînălțurat.

Dar a suferit Sf. Fecioară și din cauza imaginației ei, căci aceasta neîncetat i-a prezentat suferințele celui mai iubit Fiu. Maria zilnic a murit cu Isus, căci zilnic și-a închipuit suferințele Lui. Care mamă ar fi capabilă să trăiască având asemenea viziuni? Maria însă cu inima sângerândă și-a impli-

nit în liniște datoriile ei de mamă și soție. Cum L-a îngrijit pe Isus și pe Sf. Iosif! Cum a făcut din casa lor mică o catedrală a păcii, care prin curățenie ei a fost vrednică, să locuiască în ea persoana Dumnezeuască a lui Isus. Câtă grandoare e în suferințele Mariei!

Să nvățăm dela ea! Dacă ea, ființa omenească cea mai curată a suferit așa de mari dureri, fără căințe și revoltă, atunci noi, păcătoșii de ce ne revoltăm contra greutăților vieții. De ce umplem lumea întreagă de tânguielele noastre? De ce țipăm în târgul plin durerile noastre? Căci păcatul e unicul lucru pe pământ demn de căință: pentru păcatele noastre să plângem lacrimi amare, dar nu pentru relele, cari ne ajung ca urmările acelorora.

Sau dacă într'adevăr n'am greșit în lucruri mari, — căci în cele mărunte greșim de o mie de ori pe zi, — și Dumnezeu ne onorează cu suferință, ca să încerce constanța noastră în bine, de ce ne căim? Nu ne aducem aminte, că Sf. Fecioară a suferit fără umbra greșelilor? Nu ne aducem aminte că ea a considerat suferința, ca cel mai prețios dar al lui Dumnezeu?

O Marie, mama lui Isus, a suferințelor și a noastră, te rugăm, ajută-ne, ca noi copiii tăi rătăcitori, prin suferințe să ajungem la Regele și Domnul nostru: ISUS!

Dr. Irina Berinde

S. Taină a penitenței — Mărturisirea.

Materiile mai depărtate ale tainei penitenței sunt: păcatele de moarte și cele lesne de iertat (veniale) făcute după s. botez, fie acestea iertate, ori neiertate. Materiile mai deaproape sunt actele penitentului: părerea de rău, mărturisirea și facerea destul pentru păcate. Al doilea act al penitentului, care formează materia acestei taine, este mărturisirea, adică: acuzarea păcatelor proprii, săvârșite după taina botezului, făcută de penitent înaintea preotului autorizat, pentru de a dobândi deslegarea lor prin puterea cheilor, (adecă prin puterea de a ierta păcatele).

S. Augustin numește mărturisirea: ni-zuința spre descoperirea boalelor ascunse pentru recăstigarea sănătății, S. Grigorie o

numește: operația ranelor producătoare de moarte. Deoarece pentru iertarea păcatelor neapărat de lipsă se recere adevărată părere de rău, așa în s. taină a pocăinței (penitenței) penitentul este obligat să-și mărturisească toate și singuraticile păcate de moarte făcute după botez, cari încă n'au fost mărturisite, precum și împrejurările, cari schimbă specia (felul) păcatelor.

I. Înainte de toate *necesitatea (datorința) mărturisirii* se poate dovedi din legea naturală, în virtutea căreia omul poate cunoaște ce-i bine și ce-i rău. După ce Adam și Eva au păcătuit prin păcatul neascultării, Dumnezeu, după comiterea acestui păcat, nu i-a osândit îndată la pedepsele iadului, ca pe ingerii răsvrățiți, ci le-a lăsat timp, ca să-și recunoască și mărturisească păcatul făcut. Adame unde ești? Adame ce-ai făcut? Pentru ce ai mâncat din fructele pomului celui oprit tu Evă? Prin aceste întrebări Dumnezeu — Creatorul — a voit a le arăta nefericirea la care au ajuns, din buni, drepti, fericiți și nemuritori, devenind păcătoși, nefericiți și fii ai păcatului. Prin mărturisirea și recunoașterea păcatului făcut, strămoșii noștri, s'au făcut vrednici din partea milostivului Părinte ceresc de a li-se promite un Răscumpărător, care îi va mântui din pedeapsa și osânda iadului și le va deschide poarta, prin care vor reintra în raiul fericirii pierdute.

Precum lupul răpitor, prada sa o prinde de grumaz, ca să nu poată prin glas a cere salvare, așa și diavolul pe om, care prin păcat devine slujbașul lui, îl strânge de grumaz, ca să nu poată ași mărturisi fărădelegea și să nu-și poată agonisi mântuirea. Așa este istoria lui Cain, care la întrebarea lui Dumnezeu: Unde este fratele tău Abel? a răspuns: Nu știu, au doară păzitorul fratelui meu sunt eu? La întrebarea Domnului: Ce-ai făcut? Cain ar fi putut mărturisi păcatul uciderii fratelui său și dacă i-ar fi părut rău, ar fi dobândit milă și iertare, însă fiind stăpânit de puterea diavolului, s'a osândit apăsător fiind de blăstămii Tatălui ceresc.

II. Datorința mărturisirii se dovedește din Vechiul Testament. În cartea Fac. IV. 5. 5—7. se află: Și a zis Domnul lui Moisi: „Spune fiilor lui Izrail, că dacă un bărbat ori o femeie comite păcat și din negligență calcă porunca Domnului și păcătuiesc, — să-și mărturisească păcatul lor.“ Cumcă poporul izraelitean a fost obligat la mărturisirea generală și individuală a păcatelor, ne-o

dovedesc multele și diferitele jertfe, pe cari au trebuit a le oferi după mulțimea și specia păcatelor făcute, ca să dobândească iertare.

Că desvăluirea sau mărturisirea păcatelor încă în Vechiul Testament era în uz, adică se practica, o dovedesc „Cărțile Impăraților.“ Cazul regelui David, care seducând pe muierea lui Urie și care Urie în bătălie intenționat a fost omorât la porunca regelui David, Dumnezeu, prin prorocul Nathan, îl face atent de fărădelegea făcută, iar David cu mare părere de rău își recunoaște și mărturisește păcatul, „fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea.“ prin care, din partea îndurătorului Dumnezeu, David primește iertare pentru păcatul făcut. Solomon, fiul lui David, asemenea glăsuiește despre mărturisirea păcatului în „cartea Ps.“ 28. 13: „Cine își ascunde fărădelegea, nu se va mântui, iar care își mărturisește păcatul, îndurare va afla.“

D. V.

A. G. R. U.

Președintele Comitetului Diecezan.
Eparhia Maramureș.

Apel!

Cătră toți domnii Președinți, v. președinți, secretari și membrii comitetelor locale ale organizațiilor din Vicariatul Maramureș.

Fiind informați pe cale particulară, că Agru I nostru desvoltă o activitate laudabilă și deamnă de conștiința conducătorilor aleși din elita credincioșilor și cumcă fine conferințe după împrejurări destul de dese, totuși nu primim în centrul Vicariatului rapoarte autentice și sistematice despre cele făcute.

Având în vedere, ca înainte de ce se vor începe lucrurile de primavară și în speșial că: „Odată cu prinderea postului începând pregătirea sufletească a credincioșilor pentru sfintele Sărbători ale Invierii Domnului, credem că și organizațiilor Agru-lui li se impune o intensificare a activității. Aceasta activitate trebuie să se manifeste printr'o serie de conferințe cu subiect religios la orașe, iar la sate prin citirea din Sf. Scriptură împreună cu tălcuirea textelor citate.

La sate se va face apel către domnii preoți pentru tălcuirea scripturii. Nu trebuie să accentuez, că la toate ocaziunile și în speșial cu ocaziunea conferințelor și tălcuirilor sus-amintite este de dorit, să se facă indemnuri insistente pe lângă auditor în general, iar pe lângă membrii Agru-lui în speșial, să-și îndeplinească creștineasca îndatorire, de a se mărturisi și împărtăși în preajma sfintei Invieri. (Din Ordinul Circular al Președintelui Agrului Domnul dr. Valer Pop azi Ministrul Iustitiei cu data de 26 Febr. a. cr.

Vă rugăm deci cu insistență, să binevoiți a vă conforma întocmai Ordinului acuma citat, a face tot posibilul pentru reușita și bunul rezultat al acelor conferințe și apoi a raporta din caz în caz despre cele făcute.

În înțelegere cu Rev. Domn Vicar, suntem de părere, că ar fi bine, dacă aceste conferințe s'ar ținea în fiecare Duminecă alternativ în câte două parohii învecinate, astfel ca M. On. Domni preoții ar binevoi să participe reciproc câte unul la conferința Organizație vecine, dându-se astfel o mai mare interesare acestor conferințe. Membrii Organizației din Parohia Sighet sunt hotărâți încă a participa la aceste conferințe, după posibilitate și într-un cât vor fi încunoștințați de cu bună vreme.

Rapoartele și altele eventuale întrebări rog să binevoiți a le trimete pe adresa Rev. Domn Vicar la Sighet.

Sighet, la 6 Martie 1932.

Președinte

p. Secretar
T. Berinde

Posta Redacției. Mai multora. Cerem scuze, că articolele legate de termin — care nu sunt actuale — nu le-am publicat. Le rezervăm pentru timp oportun.

In Baia Mare — sediul Episcopiei de Maramureș — în ziua de 1 Martie s'a constituit Reuniunea de misiuni sfta a preoților. Ca să arate importanța acestei reuniuni, în suși Exc. Sa Episcopul a luat parte la deschiderea adunării generale de constituire, arătând importanța, scopul și drumul de urmat de membrii acestei reuniuni. S'au ales: președinte: Rdsm. L. Vida canonic, v. preș: Rdsm. Ilariu Boroș vicarul Maramureșului, secretar: L. Racoțan secr. consistorial, casier: Petru Gherman profesor, controlor: Patrițiu Trușăș protopop. Consultori: Rdszii: A. Breban prepozit, C. Sa Atanasiu Maxim egumen, Aurel Dragoș, V. Șteț, Mihai Pop protopopi, și Titu Berinde preot în Sighet, iar ca supleanți: Dr. Gh. Hetco profesor și Ion Turdean protopop.

La Mănăstirea Bixad a luat ființă o nouă tipografie. Încă un atelier, de unde slova tipărită va duce învățătura Evangheliei tuturor.

In ziua de 6 Martie a fost introdus la parohia Văleni Pr. Anton Dunca. Actul introducerii a fost săvârșit de Pr. vicar Ilarie Boroș. Dorim, ca noul părinte să găsească fii credincioși în enoriașii săi, i-ar turma cuvântătoare din aceea parohie păstor bun în cel introdus.

In zilele 21—26 Iunie, va avea loc în Dublin (Irlanda) Congresul Eucharistic Internațional. Sute de mii de credincioși cetează din an în an aceste congrese mărețe, adevărate manifestații de închinare a Eucharisticului Hristos. Toți cari doresc a lua parte la acest congres, găsesc informațiuni la toate oficiile parohiale.

Calendar săptămânal.

13—19 Martie 1932.

13. Dumineca lăsatului de brânză (Ev. d. Mat. 6, 14) P. Nichifor † 846
14. Luni C. Benedict.
15. Marți M. Agapiu † 303.
16. Mercuri M. Sabin † 287.
17. Joi C. Alexa
18. Vineri P. Chiril † 386.
19. Sâmbătă M. Chrisant și Daria † 284.